

LBRIS

We know
books

BIBLIOTECA PENTRU COPII

Johanna Spyri

HEIDI

Traducere din limba engleză de
SORIN PETRESCU

Ilustrații de
MARIA LOUISE KIRK

LITERA

București

Cuprins

Partea I

Anii lui Heidi de învățare și călătorii

CAPITOLUL 1. Unchiul din Alm	7
CAPITOLUL 2. Cu bunicul	22
CAPITOLUL 3. Pe pășuni	32
CAPITOLUL 4. În coliba bunicii	45
CAPITOLUL 5. Doi vizitatori	58
CAPITOLUL 6. Un capitol nou cu întâmplări noi	67
CAPITOLUL 7. Domnișoara Rottenmeier are o zi neplăcută	74
CAPITOLUL 8. Mari tulburări în Casa Sesemann	86
CAPITOLUL 9. Stăpânul casei aude unele lucruri ciudate	94
CAPITOLUL 10. O bunică	99
CAPITOLUL 11. Heidi câștigă într-o parte și pierde în alta	107
CAPITOLUL 12. Casa Sesemann este bântuită	113
CAPITOLUL 13. Pe Alpi într-o seară de vară	122
CAPITOLUL 14. Duminică, atunci când bat clopotele bisericii . .	136

Heidi își folosește experiența

CAPITOLUL 15. Pregătiri de călătorie	149
CAPITOLUL 16. Un oaspete în Alpi.	155
CAPITOLUL 17. Răsplata	164
CAPITOLUL 18. Iarna la sat	171
CAPITOLUL 19. Iarna nu vrea să plece.	182
CAPITOLUL 20. Vești de la prieteni de departe	189
CAPITOLUL 21. Noi întâmplări în Alpi.	200
CAPITOLUL 22. Se întâmplă ceva neașteptat	206
CAPITOLUL 23. Orice despărțire naște o reîntâlnire	218
DATE DESPRE AUTOR	239

Partea I
Anii lui Heidi
de învățare și călătorii

LIBRIS

We know
books

Capitolul 1

Unchiul din Alm

Micuțul și vechiul târg Mayenfeld se găsește într-un loc fermecător. De aici, o potecă pornește prin întinderi verzi și împădurite până la poalele masivului care străjuiește impunător întreaga vale. După o vreme, poteca devine abruptă, urcând vertiginos spre Alpi, iar câmpul cu iarba lui scurtă și măracinișuri întâmpină călătorii cu un parfum delicat.

Într-o dimineață însorită de iunie, o tânără înaltă și voinică din zona de munte urca poteca îngustă, ținând de mână o fetiță. Obrajii micuței aveau o strălucire care ieșea chiar și prin pielea arsă de soare. De mirare totuși că, în ciuda căldurii, fetița, care nu avea mai mult de cinci ani, era încotoșmănată de parcă ar fi trebuit să înfrunte un ger strașnic. Era greu să-i distingi silueta sub cele două sau trei rochițe acoperite cu o broboadă largă și roșie de bumbac. Înfofolită și încălțată cu bocanci groși, micuța urca din greu muntele.

Cele două merseră așa vreo oră până ajunseră într-un cătun de pe muntele numit Alm, aflat cam la jumătatea coastei. Cătunul era cunoscut drept *Im Dörffi*, adică „Micuțul sătuc”. Era locul de baștină al fetei mai mari, drept pentru care era salutată din aproape fiecare casă, oamenii dându-i binețe de la ferestre sau din uși, și chiar mai des din drum. Fata răspundea fiecăruia în parte, din mers, și se opri abia când ajunse la celălalt capăt al cătunului. Acolo se găseau mai multe colibe răspândite ici și colo, iar din cea mai îndepărtată răzbi o voce de dincolo de ușa deschisă:

– Deta, stai oleacă! Vin cu tine, dacă urci.

Când fata se opri să aștepte, micuța își desprinsese mâna din mâna ei și se așeză pe pământ.

– Ai obosit, Heidi? o întrebă Deta pe copilă.

– Nu, dar m-am încălzit, răspunse ea.

– Ajungem sus cam într-o oră, dacă faci pașii mai mari și-ți pui la cale toată puterea! încercă tânăra să-și încurajeze micuța însoțitoare.

Din căsuță ieși o femeie voinică, plăcută privirii, alăturându-se celor două. Copila se ridică și o luă pe urmele noii tovarăse de drum, care începu de îndată să sporovăiască despre prietenii comuni și, în general, despre locuitorii cătunului.

– Unde duci copila, Deta? întrebă femeia. Este odrasla orfană a surorii tale?

– Da, îi spuse Deta, și o duc la unchiul din Alm, unde aş vrea să şi rămână.

– Nu-mi vine să cred c-o duci acolo, Deta. Ți-ai pierdut mințile... Sunt sigură că moșul o să-ți arate ușa, fără măcar să plece urechea la ce ai tu de spus.

– De ce să nu o duc acolo? Este bunicul ei și a venit momentul să facă și el ceva pentru copilă. Am avut grijă de ea până-n vara asta, dar acum mi s-a oferit o slujbă bună. Și copila asta nu-mi va sta-n cale!

– N-ar trebui să fie ceva ieșit din comun, dacă bătrânul ar fi asemenea oricărui alt muritor. Dar îl cunoști și tu. Cum ar putea să aibă grijă de un copil, mai ales de o micuță ca asta? N-o să se obișnuiască cu el, sunt convinsă! Dar despre ce slujbă vorbești?

– O să mă duc într-o casă superbă din Frankfurt. Vara trecută au fost niște oameni la băi și eu le-am îngrijit camerele. Au ajuns să mă placă și voiau să mă ia cu ei, dar atunci nu puteam. Acum s-au întors și m-au convins să vin la ei.

– Mă bucur că nu sunt în locul copilei! a exclamat femeia pe nume Barbara, scuturându-și trupul. Nimeni nu cunoaște ceva despre viața bătrânului de pe pajiștile alpine. Nu vorbește cu niciun suflet viu și se ține departe de biserică cât e anul de lung. Atunci când, o dată la douăsprezece luni, își face apariția în sat, oamenii se feresc din calea lui. Ne temem cu toții de el, iar moșul aduce teribil cu un păgân sau un indian bătrân, cu sprâncenele lui cărunte și groase și

cu barba uriașă și stranie. Când străbate drumul cu bastonul lui răsucit, ne este frică să nu ne iasă în cale când suntem singuri.

– Nu e vina mea, spuse Deta cu înverșunare. N-o să-i facă niciun rău fetei, iar dacă-i va face, va fi vina lui, nu a mea.

– Tare aș vrea să știu ce are pe conștiință bătrânul. De ce ochii îi sunt atât de fioroși și de ce trăiește acolo de unul singur. Nu-l vede nimeni vreodată și noi am auzit lucruri tare ciudate despre el. Sora ta nu ți-a spus nimic, Deta?

– Sigur că mi-a spus, dar eu una o să-mi țin gura față de el. Altfel, cine știe de ce este în stare.

Barbara încercase de mult timp să afle câte ceva despre bătrânul unchi și mai ales de ce locuia departe de semenii săi. Nimeni nu-l ținea de bine, iar când aminteau de el, oamenii vorbeau pe ocolite, ca și cum s-ar fi temut de ceva. Femeia nu-și putea explica de ce i se spunea unchiul din Alm. Doar nu era unchiul tuturor locuitorilor din sat, dar cum aceștia îi spuneau „unchiul” atunci când se refereau la el, la fel făcea și ea. Barbara, care, după măritiș, locuise numai în sat, se bucura să mai afle câte ceva de la prietena ei. Deta crescuse prin partea locului, dar, după moartea mamei ei, plecase să-și caute norocul.

Barbara o prinse de braț pe Deta și-i spuse:

– Aș vrea să-mi spui adevărul despre el, Deta, tu știi totul... Oamenii doar bârfesc. Ia spune, ce s-a întâmplat

cu bătrânul de s-a întors toată lumea împotriva lui? Dintotdeauna și-a urât semenii?

– Nu aş putea să-ți spun dacă dintotdeauna și dacă are și un motiv întemeiat. El are șaizeci de ani, iar eu numai douăzeci și șase, doar nu te aștepți să-ți spun povești din tinerețea lui! Dar dacă-mi promiți să ții secretul și n-o să-l răspândești tuturor celor din Prätiggan, aş putea să-ți spun câte ceva. Mama mea și cu el provin din Domleschg.

– Cum poți să vorbești așa, Deta? replică Barbara, părând ofensată. Oamenii nu stau la bârfe în Prätiggan, iar eu una știu să păstrez un secret, dacă-i musai. N-o să te căiești că mi l-ai destăinuit, îți promit!

– Bine, dar să-ți ții făgăduiala! spuse Deta, pe un ton prevenitor.

După care privi în jur ca să se asigure că micuța nu era prea aproape de ele ca să audă ce urma să zică. Însă fetița nu se vedea pe nicăieri. Se pare că femeile fuseseră prea adâncite în discuție și nu observaseră absența ei. Poate că trecuse ceva timp de când micuța se rupsesse de însoțitoarele ei. Rămânând ținută locului, Deta o căută peste tot din priviri, dar poteca era pustie, deși, în afară de câteva cotituri, era vizibilă până jos în sat.

– Uite-o acolo! N-o vezi? exclamă Barbara, arătând spre un loc aflat la o distanță bună de potecă. Urcă împreună cu căprarul Peter și caprele lui! Mă și întreb de ce a pornit așa târziu băiatul ăsta. Dar pot să-ți spun că e spre avantajul

nostru, cât timp Peter are grijă de copilă, tu poți să-ți depeni povestea fără să ne întrerupă cineva!

– O să-i vină ușor lui Peter să aibă grijă de ea, spuse Deta, este isteață pentru cei cinci ani ai ei și-și ține ochii mari deschiși. Mi-am dat seama adeseori de lucrul ăsta și mă bucur pentru ea, pentru că-i va folosi la traiul alături de unchi. Bătrânul nu mai are nimic altceva decât coliba și cele două capre ale lui!

– Pe vremuri avea mai mult? întrebă Barbara.

– Așa aș spune. A moștenit o fermă mare în Domleschg. Dar, făcând-o pe gentlemanul, curând a pierdut tot din cauza băuturii și a jocului de cărți. Părinții lui au murit de durere, și el însuși a dispărut de prin părțile noastre. După mulți ani, s-a întors cu un băiat, fiul lui, Tobias, cum se numea, și a devenit tâmplar, un om tăcut și statornic. Multe zvonuri ciudate au circulat despre unchi, și cred că asta a fost cauza pentru care a părăsit Domleschg pentru Dörfli. Suntem un fel de rude, bunica mamei mele fiind o verișoară de-a lui. Îi spunem unchiul și, pentru că ne înrudim din partea tatălui cu aproape toți oamenii din cătun, locuitorii îi spun și ei unchiul. Când s-a mutat în Alm, toți i-au spus unchiul din Alm.

– Dar cu Tobias ce s-a întâmplat? întrebă Barbara cu curiozitate.

– Nu te grăbi, nu pot să-ți spun totul dintr-odată! exclamă Deta. Tobias era ucenic în Mels, iar când a devenit

meșter, s-a întors acasă și s-a însurat cu sora mea Adelheid. Mereu le-a fost drag unuia de celălalt și au trăit fericiți ca soț și soție. Dar scurtă le-a fost bucuria. După doi ani, pe când Tobias dădea o mână de ajutor la construirea unei case, peste el a căzut o grindă și l-a omorât. Adelheid a căpătat o febră violentă, cu dureri și frisoane, din care nu și-a mai revenit. Nu fusese niciodată o persoană prea puternică și adesea cădea pradă unor farmece ciudate, când nu știam dacă era trează sau dormea. La doar câteva săptămâni după moartea lui Tobias, au îngropat-o și pe biata Adelheid. Oamenii vorbeau că Dumnezeu îl pedepsise pe unchi pentru faptele lui urâte. După moartea fiului său, nu a mai intrat în vorbă cu nicio ființă umană. Imediat după aceea, s-a mutat în Alpi, unde trăiește în dușmănie față de Dumnezeu și oameni. Mama și cu mine am luat-o pe Heidi, fata de un an a Adelheidei, ca să stea cu noi. Când am plecat la Ragatz, am luat-o cu mine. Dar în primăvară, familia pentru care lucrasem până anul trecut s-a mutat în Frankfurt și s-a hotărât să mă ia acolo. Iar eu mă bucur să mă duc cu ei.

– Păi și vrei să lași copila cu bătrânul ăsta înspăimântător? Mă întreb ce inimă ai, Deta! spuse Barbara pe un ton de reproș.

– Eu cred că am făcut destul pentru ea. Nu știu unde s-o duc, iar s-o iau cu mine la Frankfurt, e prea micuță. Că